

ANDRZEJ SAPKOWSKI s-a născut pe 21 iunie 1948 în Łódź, Polonia. A studiat economia și a lucrat ca agent de vânzări pentru o companie străină. A tradus literatură science fiction și în 1986 a scris prima povestire în glumă, dar textul a fost publicat imediat în revista *Fantastyka*. A devenit apoi scriitor full time, cucerind și publicul larg, și criticii literari. Vorbind despre începuturi, scriitorul povestește: „Când am început eu să scriu, Polonia nu avea scriitori de fantasy. Eu am fost un pionier. Nu e lipsă de modestie, e adevărul: a trebuit să inventez literatura fantasy în Polonia. A trebuit să las în urmă lecturile mele din domeniu, tot ce știam despre fantasy, căci cititorul polonez, care e pretențios, nu voia să accepte hibrizi, cărți la mijlocul drumului dintre fantasy și alte genuri sau pur și simplu o imitație după Tolkien. Căuta ceva nou, ceva special. Nerăbdarea lui de a descoperi ceva nou, ceva special, m-a făcut să scriu.” Literatura pe care o scrie de peste două decenii are mare succes în țara natală și în străinătate, iar cărțile sale se vând în milioane de exemplare, Andrzej Sapkowski fiind unul dintre cei mai cunoscuți și cei mai îndrăgiți autori polonezi de azi, cărțile sale fiind traduse în multe limbi. Faima i-a adus-o seria *Wiedźmin*, cunoscută sub titlul *The Witcher* și popularizată la scară largă datorită jocurilor video cu același nume, care se bucură de un succes răsunător. Saga care l-a consacrat cuprinde trei volume de povestiri, publicate în mai multe ediții și sub mai multe titluri. *Ostatnie życzenie* – 1993 (*Ultima dorință* – Nemira, 2015) a apărut inițial sub titlul *Wiedźmin* în 1990. Au urmat volumele *Miecz przeznaczenia* – 1992 (*Sabia destinului* – Nemira, 2017) și *Krew elfów* – 1994 (*Sângerele elfilor* – Nemira, 2017). A publicat apoi *Czas Pogardy* (*Vremea disprețului* – Nemira, 2018). Seriei i s-au adăugat, în timp, și alte cărți, iar autorul a semnat și alte volume de proză scurtă și romane, printre care *Żmija* (2009), a cărui poveste se petrece în Afganistan. Autorul a câștigat numeroase premii prestigioase. A primit două distincții de la The European Science Fiction Society și cinci premii Zajdel. În anul 2012 i s-a decernat Medalia de Merit pentru Cultură Gloria Artis în Polonia.

ANDRZEJ
SAPKOWSKI

WITCHER CARTEA I
ULTIMA DORINȚĂ

Ediția a II-a

Traducere din limba poloneză
MIHAELA FISCUTEAN

Jaskier, palid precum ceară, a oftat cu năduf. Nenneke a îngrenuncheat, apoi s-a ridicat cu greu.

- Luați-o! le-a spus adeptelor.

Erau din ce în ce mai numeroase, li se tot alăturau altele, grave, speriate și tăcute.

- Luați-o! a repetat preoteasa. Atenție! Să n-o lăsați singură!

Vin îndată și eu.

S-a întors spre Geralt. Vânătorul stătea încremenit, cu frâiele în palmele transpirate.

- Geralt... Iola...

- Nu spune nimic, Nenneke.

- Am văzut și eu... O clipă! Geralt, nu pleca!

- Trebuie.

- Ai văzut... ai văzut-o?

- Da. Nu este pentru prima dată.

- Ei, și?

- Nu există cale de întoarcere.

- Nu pleca, te rog

- Trebuie. Ai grijă de Iola. La revedere, Nenneke.

Preoteasa a clătinat încet din cap, a suspinat, și-a șters o lacrimă cu un gest sec, scurt, cu încheiatura mâinii.

- Adio! i-a șoptit, fără să-l privească în ochi.

CUPRINS

<i>Vocea rațiunii 1</i>	5
Vânătorul de monștri	7
<i>Vocea rațiunii 2</i>	39
Sâmburele de adevăr	46
<i>Vocea rațiunii 3</i>	77
Răul cel mai mic	82
<i>Vocea rațiunii 4</i>	123
Chestiune de preț	128
<i>Vocea rațiunii 5</i>	170
Capătul lumii	177
<i>Vocea rațiunii 6</i>	220
Ultima dorință	228
<i>Vocea rațiunii 7</i>	285

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SAPKOWSKI, ANDRZEJ
Ultima dorință / Andrzej Sapkowski; trad.: Mihaela Fiscutean. -
- Ed. a 2-a. - București: Nemira Publishing House, 2019
ISBN 978-606-43-0539-8

I. Fiscutean, Mihaela (trad.)

821.162.1

Andrzej Sapkowski
OSTATNIE ZYCZENIE
© by Andrzej Sapkowski, 1993
Published by arrangement with Patricia Pasqualini Literary Agency

© Nemira, 2015, 2019

ARMADA este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**

Redactor-șef: Marian COMAN
Tehnoredactor: Magda BITAY
Lector: Viorica DUMITRENCO

Tiparul executat de ARTPRINT SRL
Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-0539-8

VOCEA RĂȚIUNII 1

A venit la el când se crăpa de ziua.
A intrat cu multă grijă, tiptil, pe furiș, plutind ca o fantasmă, ca o nălucă prin odaie, singurul zgomot care îi însoțea mișcările fiind fâșaitul mantiei pe pielea ei goală. Și totuși, acest foșnet slab, abia perceptibil, l-a trezit pe vânător sau mai degrabă l-a smuls din visul în care se legăna monoton, în care se făcea că era într-un hău fără fund, suspendat între abisul și suprafața unei mari calme, printre vițele algelor ondulate ușor.

El nu s-a clintit, nici măcar n-a clipit. Fata s-a apropiat, și-a lepădat ușor mantia și apoi lent, șovăielnic, și-a sprijinuit genunchiul îndoit de marginea patului. O observa printre genele mijite, prefăcându-se că doarme în continuare. Ea s-a urcat cu grijă în pat, deasupra lui, îmbrățișându-l cu coapsele. Sprijinindu-se pe brațele sale întinse, îi mânăgâia fața cu părul ei mirosind a mușețel. Hotărâtă și nerăbdătoare, îi mânăgâia pleoapa, obrazul, gura cu sfârcurile. I-a surâs și a apucat-o de umeri cu o mișcare lentă, cu reținere și delicatețe. S-a îndreptat, evadând dintre palmele lui, radioasă, senină, învăluită în lumina cețoașă a zorilor, care îi estompa strălucirea. A dat să se miște, dar ea i-a interzis orice modificare a poziției, apăsându-l ferm cu mâinile, prin mișcările soldurilor ei discrete, dar ferme, cerându-i un răspuns.

I-a răspuns. Nu s-a mai retras din mâinile lui, și-a lăsat capul pe spate, și-a scuturat părul. Pielea îi era rece și surprinzător de fină. Iar ochii, pe care i-a observat atunci când și-a apropiat fața

de a ei, erau uriași și întunecați ca de nimfă. Legănat, s-a scufundat în mareadă mușețel al cărei calm dispăruse pentru a ceda locul asaltului valurilor clocoitoare.

VÂNĂTORUL DE MONȘTRI

I

Mai târziu umbila vorba că omul venise dinspre nord, prin poarta Frângierilor. Mergea pe jos, ducându-și de căpăstru calul împovărat. Amurcea, prăvăliile cu frânghii și hamuri erau închise, străduța era pustie. În ciuda căldurii, omul purta o mantie neagră, drapată pe umeri. Sărea în ochi.

S-a oprit în fața hanului Bătrânul Narakort, unde a rămas pentru o clipă ca să asculte rumoarea. Bodega, ca de obicei la acel moment, era ticsită de lume.

Străinul n-a intrat la Bătrânul Narakort. Și-a condus calul mai departe, în josul străzii. Acolo era o altă cărciumă, mai mică, numită Sub Vulpe. Era aproape goală. Nu se bucura de cea mai bună faimă.

Cărciumarul și-a scos capul din butoiul cu castraveti murați și și-a măsurat cu privirea oaspetele. Străinul, fără să-și scoată mantia, stătea în fața tejhelei, rigid, neclintit, tăcut.

– Ce să fie?

– O bere, a spus străinul.

Avea o voce dezagreabilă.

Cărciumarul și-a șters mâinile de șorțul de cărpă și i-a umplut o ulcică de lut. Vasul era ciobit.

Străinul nu era bătrân, dar avea părul complet alb. Pe sub mantie purta un dublet din piele roasă, dantelat la gât și la mâneci. Când și-a scos mantia, toată lumea i-a observat sabia agățată de

centură la spate. Nu era nimic surprinzător, în Wyzima, aproape totușă lumea era înmormânată, dar nimeni nu-și purta sabia pe spate ca pe un arc sau ca pe o tolbă.

Străinul nu s-a așezat la masă, printre cei câțiva mușterii, ci a rămas în continuare la tejghea, scrutându-l pe cărciumar cu ochii săi pătrunzători. A luat o gură de bere.

– Caut o odaie, vreau să înnoptez.

– N-avem, a mormăit hangiul, uitându-se la pantofii ospetului, prăfuiți și murdari. Întrebați la Bătrânul Narakort.

– Aș prefera aici.

– N-avem. Hangiul i-a recunoscut în cele din urmă accentul străin. Era din Rivia.

– Plătesc bine, a spus străinul încet, ezitant.

Din acel moment a început povestea abominabilă. Un buhai cu față ciupită de vârsat-de-vânt, care nu-și luase privirea sinistră de la străin din clipa în care pășise în bodegă, s-a ridicat și s-a apropiat de tejghea. Cei doi tovarăși s-au plasat în spatele lui, la mai puțin de doi pași.

– N-auzi că n-au, ticălosule, golanule rivian, a pufnit ciupitul la urechea necunoscutului. N-avem nevoie de oameni ca tine aici, în Wyzima, ăsta-i un oraș decent!

Străinul și-a luat berea și s-a îndepărtat. Se uita la cărciumar, dar acesta îi evita privirea. Nici prin gând nu-i trecea să-i ia apărarea rivianului. La urma urmei, cine-i iubea pe rivieni?

– Toți rivienii sunt niște bandiți, a continuat ciupitul, duhnind a bere, usturoi și răutate. Ai auzit ce-am spus, pușlama ce ești?

– Cum s-audă, că doar are bălegar în urechi, a zis unul dintre cei doi tovarăși ai săi, iar celălalt a început să chicotească.

– Plătește și cară-te! a strigat ciupitul.

Abia atunci străinul s-a uitat la el.

– Să-mi termin berea.

– Las' că-ți dăm noi o mâna de ajutor, i-a șuierat buhaiul.

I-a smuls rivianului ulcica din mâna și, ținându-l în același timp de braț, și-a înfipt degetele în cureaua petrecută de-a curmezișul pe pieptul străinului. Unul dintre cei din spate și-a ridicat pumnul,

gata să-l lovească. Străinul s-a ghemuit pe loc, dezechilibrându-l pe ciupit. Și-a scos cu un șuierat sabia din teacă și a fulgerat scurt, reflectând lumina felinarelor. S-a stârnit hărmălaie. Tipete. Unul dintre mușterii a dat să fugă spre ieșire. Un scaun s-a rotogolit și s-a desfăcut cu un scrâșnet, urcioarele s-au spart cu bufnitudini de podea. Hangiul – cu buzele tremurânde – s-a uitat terifiat la fața despicate a ciupitului, ale căruia degete agățate de marginea tejghlei îi dispăreau de sub ochi, de parcă se scufunda. Ceilalți doi zăceau pe podea. Unul era încremenit, iar celălalt se zvârcolea și tremura în balta întunecată care se lătea văzând cu ochii. Un tipăt strident de femeie isterică vibra în aer, sfredelind urechile. Hangiul s-a cutremurat, a respirat profund și a început să vomite.

Străinul s-a retras lângă perete. Palid, încordat, în gardă. Înnând sabia cu ambele mâini, biciuia aerul cu vârful ei ascuțit. Nimeni nu se clintea. Teroarea, ca un noroi înghețat, le tenua fețele, le paraliza membrele, le obstrucționa gâtuljurile.

Gardienii au năvălit în bodegă cu surle și trâmbițe; erau trei. Trebuia să fie prin preajmă. Aveau bastoanele pregătite de acțiune, dar de îndată ce au văzut cadavrele și-au tras săbiile din teacă. Rivianul, rezemat de perete, și-a scos cu mâna stângă un pumnal din cizmă.

– Aruncă-l! a strigat unul dintre gardieni cu vocea tremurândă. Las-o baltă, tâlharule! Hai cu noi!

Al doilea gardian a dat un șut mesei care-l împiedica să ajungă la rivian.

– Fugi după întăriri, Treska! a tipat la al treilea, rămas lângă ușă.

– Nu-i nevoie, a zis necunoscutul, lăsându-și sabia în jos. Merg și singur.

– Mergi, sămânță de câine, dar legat! s-a răstit cel care tremura. Lasă sabia, că, de nu, îți crăp capul!

Rivianul s-a îndreptat. Și-a dus iute lama sub brațul stâng, iar pe cel drept l-a ridicat în direcția gardienilor și a trasat în aer un Semn rapid și sofisticat. Atunci au început să sclipească țintele care îi garniseau generos manșetele lungi până la coate ale caftanului de piele.

Gardienii au făcut imediat un pas în spate, acoperindu-și fețele
cu brațele.

Unul dintre mușterii a făcut un salt, altul a alergat spre ușă.
Femeia a tăpat din nou, sălbatic, strident.

– Merg singur, a repetat străinul cu o voce sonoră, metalică.
Iar voi trei luati-o înainte. Duceți-mă la pârcălab. Eu nu cunosc
drumul.

– Da, domnule, a murmurat gardianul, plecându-și capul.

Apoi s-a îndreptat spre ieșire, aruncând în jur priviri nesigure.
Ceilalți doi i s-au alăturat în grabă în spate. Străinul i-a urmat,
ascunzându-și sabia în teacă și pumnalul în cizmă. Când îi vedea
trecând prin dreptul meselor la care sedea, mușterii își acoperă
fețele cu poalele caftanelor.

II

Velerad, pârcălabul Wyzimei, își scărpina bărbia, se frământa.
Nu era nici superstițios, nici fricos, dar nu-i surâdea deloc ideea
de a rămâne față în față cu omul cu părul alb. În cele din urmă s-a
hotărât.

– Ieșiti! le-a ordonat gardienilor. Iar tu stai jos! Nu, nu aici.
Acolo, mai departe, dacă nu îți e cu supărare.

Străinul s-a aşezat. Nu mai avea nici sabia, nici mantia neagră.

– Te-ascult, a spus Velerad, jucându-se cu buzduganul greu de
pe masă. Sunt Velerad, pârcălabul Wyzimei. Ce ai a-mi spune,
banditule fără pereche, înainte de a intra în temniță? Trei crime,
o încercare de a scăpa prin magie, ei bine, destul de bine. Pentru
astfel de lucruri în Wyzima ești pedepsit cu trasul în țeapă. Dar,
cum mie îmi place dreptatea, vreau să aud ce ai de spus. Vorbește.

Rivianul și-a deschis caftanul și a scos de sub el un pergament
din piele albă de căprioară.

– Peste tot, pe la răspântii, prin toate cârciumile este bătut în
ciuie, a spus el liniștit. E-adevărat ce scrie acolo?

– Aha, a murmurat Velerad uitându-se la runele gravate pe
piele. Despre asta este vorba. Cum de nu mi-am dat seama de la
început? Ei bine, este adevărat, cât se poate de adevărat. Este
semnat: Foltest, împăratul, domn al Temeriei, al Pontarului și
Mahakamului. Asta înseamnă că este adevărat. Dar anunțul este
anunț, iar legea este lege. Aici în Wyzima, eu sunt cel care ve-
ghează asupra ordinii și legii! și n-o să îngădui niciodată să fie
uciși oamenii! Ai pricpeut?

Rivianul a dat din cap pentru a arăta că a înțeles. Velerad a
pușnit furios.

– Ai vreun ecuson de vânător?

Străinul și-a băgat din nou mâna prin deschizătura caftanului
și a extras un medalion rotund agățat de un lănțisor de argint. Pe
medalion era reprezentat un cap de lup cu colții râniți.

– Ai cumva vreun nume? Poți să-mi spui unul la întâmplare,
nu te întreb din curiozitate, ci doar de dragul conversației.

– Numele meu este Geralt.

– Poate fi și Geralt. Din Rivia, bag de seamă după cum îți-e vorba.

– Din Rivia.

– Bine. Știi ce, Geralt? Las-o, Velerad arătă cu mâna deschisă
spre anunț – las-o baltă! Este o chestiune serioasă. Au mai încercat
și alții. Asta, fratele meu, nu-i totuna cu o mamă de bătaie
aplicată unor ticăloși.

– Știi prea bine. Doar asta mi-i meseria, pârcălabule. Scrie în
anunț că recompensa este de trei mii de galbeni.

– Așa-i, trei mii. Velerad și-a strâmbat buzele. Și mâna prințesei,
dacă fi să dăm crezare zvonurilor, chiar dacă preamilostivul
Foltest n-a suflat o vorbă despre asta.

– Prințesa nu mă interesează deloc, a zis calm Geralt, impasibil,
cu mâinile pe genunchi. Scrie clar: trei mii.

– Ce vremuri!, a oftat pârcălabul. Ce vremuri mizerabile! Cui
i-ar fi trecut prin minte acum douăzeci de ani, chiar dacă ar fi fost
beat, că va exista meseria de vânător! Vânătorii! Acești nimicitori
transhumanți de biserică. Asasini ambulanți de dragoni și himere.
Geralt? În breasla voastră este permis consumul de bere?

- Bineînțeles.

Velerad a bătut din palme.

- Bere! a ordonat. Iar tu, Geralt, hai, aşază-te mai aproape!
Mi-e totuna!

Berea era rece și spumoasă.

- Trăim vremuri scârboase, monologa Velerad sorbind din halbă. Mișună tot soiul de spurcăciuni. În Mahakam, prin munți, viermuisesc peste tot stafii. Prin codrii de odinoară măcar mai urlau niște lupi, acum n-au mai rămas decât vampiri, ceva spirituși, dacă nu-ți scuipi în sân, dai peste vârcolaci sau alte scârnăvii. Pe la țară, rusaliile și bocitoarele răpesc copii, e vorba de sute și sute. Au apărut boli de care nu s-a mai pomenit vreodată, și se face părul măciucă! Ei, și colac peste pupăză! A împins pergamentul din piele pe blatul mesei. Nu e ciudat, Geralt, că-ți sunt atât de solicitate serviciile?

- Este un anunț regal, pârcălabule. Geralt și-a ridicat capul. Cunoști detalii?

Velerad s-a lăsat pe spate în scaun și și-a încrucișat mâinile pe burtă.

- Detalii, ai spus? Păi, știu. Nu chiar de la prima mână, dar din surse sigure.

- Asta și vreau.

- Încăpățanat mai ești! Cum dorești. Fii atent la mine!

Velerad a luat o înghițitură de bere și și-a coborât vocea:

- Mărinimosul nostru Foltest, încă de pe vremea când era prinț, în timpul domniei bătrânlui Medella, tatăl său, ne-a arătat ce este în stare să facă, și a făcut multe. Am trăit cu speranța că îi va trece cu vârsta. Dar iată că între timp, la scurtă vreme după încoronarea lui, imediat după moartea bătrânlui rege, Foltest s-a întrecut pe sine însuși. Ne-a lăsat pe toți cu gura căscată. Pe scurt, i-a făcut un copil proprietiei sale surori, Adda. Ea era mai mică decât el, erau mereu nedespărțiti, dar nimeni nu bănuia nimic, în afară poate doar de regină... Pe scurt, numai ce-o vedem pe Adda cu burta la gură, și pe Foltest bodogânind despre căsătorie. Cu soră-sa, îți vine să crezi, Geralt? Situația a devenit al naibii de încordată

atunci când Vizimir din Novigrad a hotărât să-și mărite fata, pe Dalka, cu Foltest și i-a trimis acestuia vestea prin olăcari, și să ne fi văzut cum ne străduiam din răsputeri să-l ținem pe rege de mâini și de picioare, pentru că voia să-i gonească și să-i insulte pe mesageri. Am reușit, din fericire, și bine am făcut, pentru că, dacă l-am fi jignit pe Vizimir, ne-ar fi pus la încercare curajul. Apoi, cu ajutorul Addei, care a intervenit pe lângă drăguțul său frate, am reușit să-l înduplecăm să-și scoată din cap ideea unei nunți pripite.

Adda a născut la termen, dar stai să vezi! Și-ascultă-mă bine, de-acum devine palpitant! N-au fost mulți oameni de față la naștere ca să vadă de-aprove ce s-a zămislit, doar o moasă care s-a sinucis apoi aruncându-se de la fereastra donjonului, iar alta a rămas până în ziua de azi cu mințile rătăcite. Cred, prin urmare, că bastardul nu era din cale-afară de frumos. Era fetiță. A murit la scurt timp, de altfel, pare-mi-se că nimeni nu s-a grăbit să-i lege cordonul umbilical. Adda, spre norocul ei, s-a stins la naștere. Și apoi, ce să vezi măi, frate, Foltest a mai comis o gafă în stilul său caracteristic. Bastardul trebuia să fie incinerat sau, știu și eu, să fie îngropat pe undeva prin pustie, nu să-l ascundă într-un sarcofag, în subsolul palatului.

- E prea târziu acum să ne dăm cu părerea. Geralt a ridicat capul. În orice caz, trebuia chemat un mag.

- Te referi la șarlatanii cu steluțe pe jobene? Bineînțeles că au fost chemeți! Vreo duzină, dar abia atunci când s-a descoperit ce zace în sarcofag. Și că iese din el în timpul nopții. Căci nu dintr-o dată a început să se strecoare afară, o, nu. Șapte ani de la înmormântare a fost liniște și pace. Până într-o bună noapte cu lună plină, când s-au stârnit strigăte în palat, răcnete, un vacarm de nedescris! Dar ce să mai vorbim, sunt lucruri pe care le știi deja, doar ai citit anunțul. Copila a crescut în sicriu, a crescut mult, i-au ieșit și dinții, din căte s-a putut vedea. Ce mai încoaace și-ncolo, strigoi în toată regula. Păcat că n-ai văzut cadavrele victimelor. Așa cum le-am văzut eu. Ai fi ocolit Wyzima, te-ai fi ținut cât ai fi putut de departe.

Geralt tăcea.

— Așadar, a continuat Velerad, aşa cum îți spuneam, Foltest a chemat o grămadă de vrăjitori. Au făcut un tărăboi, de puțin a lipsit să se ia la bătaie cu bastoanele pe care le purtau, probabil pentru a alunga câinii asmuți și împotriva lor. Și cred că erau asmuți destul de frecvent. Îmi pare rău, Geralt, dacă ai cumva altă părere despre vrăjitori, prin prisma profesiei tale, însă, în ceea ce mă privește, nu sunt altceva decât niște paraziți și idiozi. Pe când voi, vânătorii, ne inspirăți din ce în ce mai multă incredere. Voi sunteți, cum să spun, ceva mai concreți.

Geralt i-a zâmbit fără să zică nimic.

— Bine! Să revenim aşadar. Pârcălabul s-a uitat la ulcică, și-a turnat bere lui și rivianului. Anumite sfaturi de-ale vrăjitorilor păreau destul de inteligente. Unul dintre ei a propus arderea strigoialui, împreună cu palatul și sarcofagul, altul a recomandat să i se taie căpătâna cu o cazma, alții s-au pronunțat în favoarea înjunghierii cu țăruși din lemn în diferite părți ale corpului, în plină zi desigur, atunci când diavolul doarme dus în sicriu, epuizat după escapadele nocturne. Până la urmă s-a găsit unul, un clovn cu o scufie ascuțită pe scăfărlia-i cheală, un pustnic cocoșat care scornise că nu este vorba decât despre farmece care au fost aruncate pe copil, pe care le poate anula, iar strigoial poate redeveni fiica lui Foltest, drăgălașă ca din tablou. Cică n-ar fi fost nevoie decât să petreacă o noapte întreagă lângă coșciug și-i gata, apare primul tipărt. Acestea fiind spuse, imaginează-ți, dragă Geralt, că idiotul și-a petrecut noaptea la palat. Așa cum poți deduce cu ușurință, mare lucru n-a mai rămas din el în afară de pălărie și baston, pare-mi-se. Însă Foltest se agățase de această idee ca scaul de coada câinelui. A interzis orice încercare de a ucide vreun strigoal, și i-a chemat pe toți șarlatanii din toate cotloanele țării la Wyzima pentru a descânta strigoial și a-l transforma în prințesă. S-a strâns o șleahtă foarte pitorească! Babe schimonosite, ologi, murdari, măi, frate, că te-apuca jalea. Ei bine, ține-te vrăjitorie, mai ales deasupra unui blid și a unei ulcele. Bine-înțeles că unii au fost demascați de Foltest sau de cei din consiliu imediat, unii au fost chiar spânzurați de palisade, dar puțini, prea puțini. Dacă era după mine, i-aș fi spânzurat pe toți de la un capăt

la altul. Că în tot acest timp strigoial tot mai mușca pe câte unul, fără să-i pese de șarlatani și de farmecele lor, cred că nu mai e nevoie să precizez. Și nici că Foltest nu mai locuia în palat. Nimeni nu mai locuia acolo.

Velerad s-a întrerupt și a mai luat o gură de bere. Vânătorul tăcea.

— Și au dus-o tot așa, Geralt, vreo șase ani, pentru că minunea aia s-a născut acum vreo paisprezece ani. Am avut între timp alte griji și necazuri, deoarece ne-am încăierat cu Vizimir de Novigrad, dar din motive rezonabile, lesne de înțeles, legate de deplasarea punctelor de frontieră, și nu de vreo fiică sau alte afinități. Foltest, în paranteză fie spus, începe până la urmă să aibă gânduri de căsătorie și să analizeze portretele trimise de curțile vecine, pe care până atunci le arunca în latrină. Dar din când în când îi revine obsesia și trimit oamenii călare în căutarea altor vrăjitori. Iată că a promis o recompensă de trei mii de galbeni, care a surâs unor mercenari, cavaleri rătăcitori, chiar și unui păstor, un nătâng cunoscut în întreaga zonă, odihnească-se în pace. În ceea ce-l privește pe strigoai, e destul de cumsecade. Cu excepția faptului că mai devorează din când în când pe cineva, o să ne obișnuim noi. Iar aceste personaje, acești eroi care încearcă să destrame vraja, au măcar avantajul că fiara se hrănește doar la fața locului și nu atacă în exteriorul curții. Iar Foltest are acum un nou palat, nemaiînomenit de frumos.

— De șase ani, a întrebat Geralt ridicându-și capul, de șase ani nu s-a găsit nimeni să-i vină de hac?

— Ei bine, nu. Velerad l-a scrutat cu privirea pe vânător. Ar trebui să-și dea seama de-acum că nu-i cu putință și că n-are decât să se resemneze. Mă refer la Foltest, preamarinimosul nostru, suveranul nostru iubit, care poruncește în continuare să fie lipite anunțurile acestea pe la răspântii. Numai că voluntari se găsesc tot mai puțini. A venit unul de curând, ce-i drept, dar a vrut ca să i se dea cei trei mii de galbeni înainte. Așa că l-am băgat într-un sac și l-am aruncat apoi într-un lac.

— De pungași nu ducem lipsă.